

A héja a hölgyeké

FEUILLETON - LV. évfolyam 32. szám, 2011. augusztus 12.

Signora Capotondi péntek reggelenként előszedi a robotgépet, ráilleszti a dagasztótálat, beletesz negyed kiló kész kovászt, felönti fél liter vízzel, beleszór fél kiló nullás lisztet, a gépet bekapcsolja, és négy percig kavar. Aztán beleszór további harminc deka nullás lisztet, tíz deka grízes durumlisztet, másfél evőkanál só. Dagasztja öt percig, majd egy üvegtálba továbbítja a kész kenyértésztát, konyharuhával letakarja, meleg helyre teszi. Teljes napra van szükség ahhoz, hogy megkeljen, lévén ez becsületes, régi vágású, kovászos kenyér, nem pedig élesztős. Másnap reggel fél hatkor bemegy a sütőbe, fél hétre elkészül, közben a frissen sült kenyér illata a lakás minden zugát betölti. Erre ébred a család, Signora Capotondi szombat reggelenként kénytelen vívni szeretteivel, megakadályozandó, hogy a nyálcsordítón illatozó pane casarecciót azon melegében magukba tömjék. Legalábbis Signora Capotondi a lelke mélyén effajta küzdelemre készül, viszont az igazság az, hogy a friss házikenyérre éhező családtagok sokasága ma már egyes-egyedül Signor Capotondiból áll, ő pedig nem veti rá magát a még forró veknire, hanem türelmesen megvárja a colazione-t, és akkor is csak pár falatot eszik.